

Dohrmann (FP):

Og derfor går jeg ud fra, at alle kan være enige i, at det er bedre, man undersøger ansøgerne grundigt, inden de får dansk statsborgerskab, så vi kan stå ved det og bakke op om de mennesker, som bliver danske statsborgere, fremfor at begynde at diskutere sådan noget bagefter.

Stetter (KF):

Hr. Dohrmann henviste til nogle artikler, jeg har skrevet i Jyllands-Posten. Jeg skrev dem nu ikke i sommeren 1980; det var i sommeren 1979. Men lad det nu ligge.

Min personlige holdning er den, at de udlændinge, som opholder sig her i Danmark, skal udvises, hvis de deltager i narkokriminalitet. Jeg mener, at denne form for kriminalitet er den værste, der overhovedet findes, og det er jo således, at udlændinge, som kommer hertil og konfronteres med det danske samfunds friheder, ofte kommer i den situation, at de bliver kriminelle, fordi de simpelt hen ikke kan klare overgangen til et andet samfund.

Jeg skrev også som min personlige mening i sommeren 1979, at denne sanktion også skulle gælde for udlændinge, der i fremtiden opnår dansk indfødsret. Det vil være en betingelse at skulle efterleve. Men min grundholdning er altså den, at narkoforbrydelser er de mest nedværdigende og menneskeodlæggende forbrydelser, der findes. Tragedien rammer narkomanerne, deres børn, deres hele familie og samfundet.

Jeg ved, at jeg ikke har flertal for denne opfattelse, men enhver, der har været i forbindelse med narkomaner, vil give mig ret i, at den forargelse, som man dengang rettede mod min person og mine udtalelser, burde man have rettet mod de udlændinge, der deltager i narkokriminalitet.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Der fremsættes af og til udtalelser fra tællerstolen, som vi, der har med tingene at gøre i det daglige, har lidt svært ved at forstå. Der tales, som om folk, der er dømt for narkokriminalitet, eller grove voldsmænd eller mordere kan få indfødsret i Danmark. Det kan de ikke.

Det forslag, der foreligger til behandling i dag, er, som det fremgår af betænkningen,

udarbejdet efter ganske de samme retningslinjer, som det har været tilfældet med vores indfødsretslove gennem de sidste mange år.

Samtlige medlemmer af indfødsretsudvalget med undtagelse af fremskridtspartiets har da også givet tilslutning til forslaget.

Når det fra fremskridtspartiets side gøres gældende, at den behandling, disse lovforslag bliver underkastet, er i strid med grundlovens ånd, må jeg afvise dette synspunkt meget klart. Det vil jeg vende tilbage til i forbindelse med besvarelsen af indfødsretsudvalgets skriftlige spørgsmål vedrørende netop dette punkt. Men jeg kan da oplyse, at allerede før grundlovsændringen i 1953 var der tradition for, at indfødsretslovene blev behandlet i et særligt udvalg, dengang under landstinget, dels vel ud fra praktiske hensyn, dels vel ud fra et diskretionshensyn over for ansøgerne.

At hovedvægten i behandlingen af disse forslag ligger i et folketingsudvalg, er jo ikke ensbetydende med, at de enkelte ansøgers forhold, herunder deres vandel, ikke kan drages frem og gennemdiskuteres for at få konstateret, om den enkelte er egnet til at opnå dansk indfødsret. Det sker jo rent faktisk også. Indenrigsministeriet udarbejder i forbindelse med hvert enkelt af disse lovforslag en liste over de straffe, der er overgået den enkelte ansøger, og nogle oplysninger, som svarer til en række andre oplysninger, der indhentes om de pågældende, og det er derefter ganske overladt til udvalget at vurdere, hvorvidt en ansøger skal trækkes ud af forslaget.

Jeg vil da gerne minde om, at de ansøgere, som indenrigsministeriet har optaget på loven uden forudgående konkret drøftelse med udvalget, alle uden undtagelse opfylder de betingelser, som er aftalt mellem indenrigsministeriet og udvalget. Det er efter min mening en særdeles dårlig idé at trække enkeltpersoner frem her i salen i forbindelse med lovenes behandling.

Og når man ganske enkelte gange gennem tiderne har drøftet spørgsmålet om straffens betydning for opnåelse af indfødsret, er omtalen også normalt sket i generel form.

Jeg kan ikke bestemme, men jeg skal henstille, at det i givet fald også bliver tilfældet i fremtiden. Det er jo domstolenes sag her i landet at tage stilling til, hvilken straf man skal ikendes ved at overtræde landets love,